

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoP/16/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116218643
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3116218643.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho vo veci starostlivosti súdu o maloletú V. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpenú opatrovníkom B. ml.), o návrhu otca na zníženie výživného k maloletému dieťaťu, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. novembra 2017, č. k. 31P/182/2016-80, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že z n í ž u j e vyživovaciú povinnosť otca k maloletej V. I., narodenej XX.XX.XXXX zo sumy 300 eur na sumu 180 eur mesačne s účinnosťou od 01.11.2016, ktoré výživné je otec povinný platiť k rukám matky maloletého dieťaťa vždy do 10-teho dňa v mesiaci vopred.

Tým sa m e n í rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 31P/312/2011-26 zo dňa 12.01.2012.

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie znížil vyživovaciú povinnosť otca k maloletej V. z doterajších 300 eur na sumu 150 eur mesačne s účinnosťou od 01.11.2016, ktoré výživné je otec povinný prispievať k rukám matky dieťaťa vždy do 10-teho dňa v mesiaci vopred. Týmto rozsudkom súd zmenil rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 12.01.2012, č. k. 31P/312/2011-26. Zároveň súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 62 ods. 1 - 5, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 - 3 Zákona o rodine a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že návrh otca na zníženie výživného je dôvodný čiastočne. Súd konštatoval, že otec dieťaťa sa pôvodne návrhom domáhal zníženia jeho vyživovacej povinnosti k maloletej V. zo sumy 300 eur na sumu 100 eur mesačne. Otec dieťaťa svoj návrh odôvodňoval tým, že v čase, keď bola schválená rodičovská dohoda o zvýšení jeho vyživovacej povinnosti na sumu 300 eur, ako taxikár - živnostník dosahoval zisk vo výške 800 až 1 000 eur mesačne. Ku dňu 03.12.2013 však ukončil ako živnostník podnikanie, nakoľko sa mu prestalo v práci dariť, následne sa zamestnal ako vodič taxislužby, pričom jeho príjem je podstatne nižší. Súd konštatoval, že u otca došlo od poslednej úpravy výživného k výraznej zmene pomerov tým, že zrušil živnosť, má nové zamestnanie, v rámci ktorého mu nepochybne klesol príjem. K zmene pomerov došlo aj na strane maloletého dieťaťa, ktoré v čase poslednej úpravy výživného navštevovalo prvý stupeň základnej školy. V súčasnosti má maloletá V. 13,5 roka a navštevuje ôsmy ročník základnej školy. Súd poukázal aj na to, že matka bola v čase predošlej úpravy vyživovacej povinnosti a aj v súčasnosti je nezamestnaná a nemohol sa stotožniť so stanoviskom matky, že jej nezamestnanosť je veľmi dlhá a za toto časové obdobie si matka podľa názoru súdu mohla nájsť už prácu, keďže aj ona má vyživovaciú povinnosť k dcére. Otec naviac na seba prevzal všetky dlhy, ktoré vznikli počas ich manželstva a tieto dlhy spláca. Súd znížil otcovi vyživovaciú povinnosť na maloletú V. na sumu 150 eur mesačne, keď vychádzal aj z toho, že je zvláštnou okolnosťou,

že otec sám tvrdí, že má vyšší príjem a jeho zamestnávateľ mu deklaruje nižší príjem než on sám tvrdí, že dosahuje. Súd sa stotožnil aj s názorom kolíznej opatrovníčky, že otec je zamestnaný u svojho syna ako vodič taxislužby a z hľadiska súdnej praxe, ako aj ponúk pracovných agentúr, tieto pracovné pozície vodičov taxislužby skutočne dosahujú vyššie príjmy, ako to deklaroval otec a ako prezentoval aj potvrdením od zamestnávateľa. S prihliadnutím na všetky okolnosti súd vyhovel návrhu otca, avšak nie v takom rozsahu, ako otec požadoval a znížil vyživovaciu povinnosť otcovi na maloletú V. nie na sumu 100 eur, ale na sumu 150 eur mesačne. Súd dodal, že je potrebné, aby otec vynaložil všetko úsilie na to, aby získal lepšie platenú prácu, aby si mohol riadne plniť vyživovaciu povinnosť, keďže táto vyživovacia povinnosť je prvoradá u každého rodiča a na dlhy a ostatné výdavky, ktoré rodič má, súd nemôže prihliadať. Zároveň zdôraznil, že je potrebné, aby si aj matka našla prácu, aby si plnila svoju vyživovaciu povinnosť voči dcére, na strane ktorej oproti poslednej úprave výživného k zmene pomerov nepochybne došlo. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 52 CMP.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie matka maloletého dieťaťa, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že súd návrh otca na zníženie výživného zamietne. Namietala, že súd v danej veci, ktoré je konaním mimosporovým, nevykonal aj ďalšie dôkazy potrebné pre objasnenie zjavných rozporov, týkajúcich sa predchádzajúcich a súčasných zárobkových pomerov otca, jeho skutočných dôvodov ukončenia podnikania a tieto rozpory neobjasnil, neodstránil a napriek tomu vo veci rozhodol. Uvádzané rozpory zárobkovej, resp. príjmovej oblasti otca dieťaťa sa týkajú jeho vlastnej výpovede pred súdom a listinných dokladov od zamestnávateľa. Je toho názoru, že ak mal súd vážne pochybnosti o príjme otca, s poukazom aj na názor kolízneho opatrovníka v danej veci, mal vykonať dokazovanie na preukázanie, či otec nedosahuje oveľa vyšší mesačný príjem ako deklaroval súdu. Sám otec vo výpovedi pred súdom uviedol, že začal pracovať u syna od 04.12.2013 s príjmom 50 eur mesačne, aby nebol na úrade práce evidovaný ako nezamestnaný. Táto výpoveď pritom odporuje s potvrdením o jeho príjme a súd prvej inštancie nemal pri svojom rozhodovaní v skutočnosti preukázané, koľko je skutočný mesačný čistý príjem otca dieťaťa. Súd neodstránil zásadný rozpor v tom, že otec má deklarovaný od zamestnávateľa príjem, ktorý na druhej strane nepostačuje na pokrytie všetkých jeho výdavkov, ktoré uvádzal. Je toho názoru, že u otca išlo iba u špekulatívny postup - teda zrušenie živnosti a zamestnanie sa u vlastného syna za údajnú minimálnu mzdu, ktorý mal viesť k vytvoreniu klamlivých podmienok pre zníženie výživného na maloletú V.. Súd taktiež neodstránil zjavný rozpor vo výpovedi otca pred súdom, ktorý uviedol, že nemohol podnikáť ako taxikár, keďže musel vrátiť lízingovej spoločnosti auto, ale na druhej strane tiež uviedol, že vlastní iné auto značky V. Y., ktoré na tento účel nevyužíva a využívať by podľa jej názoru mohol. Ak sa súd stotožnil s konštatovaním kolízneho opatrovníka, že príjmy taxikárov sú v danej lokalite v sume 700 až 800 eur, mal súd pri rozhodovaní vychádzať z tejto sumy ako potencionálneho príjmu povinného rodiča pre účely platenia výživného na maloleté dieťa alebo aspoň odstrániť s tým spojené uvádzané zásadné rozpory. V rozhodnutí súd neuviedol, z ktorých listinných dôkazov vychádzal a ktoré skutočnosti v nich považoval za preukázané a smerodajné pre konečné rozhodnutie vo veci. V rozhodnutí súdu absentuje, na základe akých vykonaných dôkazov súd dospel k záveru, že konanie otca nebolo účelové a že sa svojvoľne nevzdal výhodnejšieho povolania, zamestnania, t. j. živnostenského podnikania. Ona je toho názoru, že v danom prípade sa jednalo u otca o účelové konanie a súd mal v danom smere postupovať tak, že na takéto konanie otca dieťaťa nemal prihliadať pri rozhodovaní. Ďalej namietala, že súd prvej inštancie sa v rozsudku vôbec nevysporiadal a neodôvodnil návrh kolízneho opatrovníka, ktorý navrhol zníženie výživného na sumu 180 eur a následne súd rozhodol o znížení výživného o 50%. Súd pri rozhodovaní vôbec nezohľadnil zmenu pomerov na strane dieťaťa, a to najmä tú skutočnosť, že od posledného rozhodnutia o výživnom uplynulo takmer 5 rokov a náklady a potreby na strane dieťaťa sa výrazne zvýšili, keďže v čase posledného rozhodovania o výživnom bola maloletá V. žiačkou 2. ročníka ZŠ a v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku je žiačkou 8. Ročníka ZŠ, čo podľa nej zakladá dôvody na zvýšenie výživného a nie na zníženie výživného. Súd nezohľadnil ani tú skutočnosť, že maloletá V. nemohla navštevovať doučovanie z matematiky, ktoré bolo pre ňu veľmi potrebné, keď z dôvodu svojvoľného zníženia výživného zo strany otca dieťaťa od novembra 2016 na to ona nemala financie. Uvedené viedlo k tomu, že maloletá nespravila komisionálne skúšky z matematiky na konci siedmeho ročníka a tento opakovala, teda tzv. prepadla. Toto malo veľmi negatívny vplyv na maloletú, jej psychiku a najmä zníženie výživného je v danom smere proti záujmu dieťaťa. Ďalej poukázala na to, že súd pri rozhodovaní nezohľadnil jej závažný hendikep - sluchové postihnutie, nedoslýchavosť, ktorá je na pravom uchu 90% a na ľavom uchu 87%. Toto zdravotné postihnutie v spojení s jej vekom a nepriaznivou prognózou do budúcnosti spôsobuje, že má veľký problém nájsť si zamestnanie. Považuje za chybné konštatovanie súdu, že zohľadnil pri rozhodovaní, že otec dieťaťa platí všetky dlhy pochádzajúce z manželstva a to považuje za hlavný dôvod na zníženie výživného pre

maloleté dieťa. Na druhej strane súd konštatuje, že výživné na maloleté dieťa má prednosť pred dlhmi a nemožno v neprospech dieťaťa takéto skutočnosti považovať za dôvod, pre ktorý by malo byť na dieťa výživné znížené.

3. K podanému odvolaniu matkou maloletého dieťaťa sa písomne vyjadril aj otec dieťaťa, ktorý nesúhlasil s tým, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a teda žiadal, aby rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil. Poukázal na jeho výpoveď pred súdom, kde potvrdil príjem 435 eur, pričom opomenul, že sa jedná o hrubú mzdu, ktorá v čistom predstavuje príjem 374,11 eur, čím sa vysvetľuje zvláštna skutočnosť, že sám tvrdil, že má vyšší príjem ako deklaroval jeho zamestnávateľ. Ďalšie jeho stanovisko o príjme vo výške 50 eur mesačne nemá nič spoločné s výživným na maloletú, pretože až do 01.11.2016 platil výživné vo výške 300 eur mesačne. Zdôraznil, že 03.12.2013 musel ukončiť živnosť z dôvodu, že sa mu prestalo v práci dariť, nemal dostatok zákazok, následne prišiel aj o auto. Aby nebol na úrade práce evidovaný ako nezamestnaný začal pracovať v spoločnosti M., s.r.o. príležitostne s príjmom 50 eur, 10 hodín týždenne, čo sa uvádza aj v pracovnej dohode so zamestnávateľom. Pokiaľ ide o námietku matky ohľadne vyšších výdavkov ako má skutočný príjem uviedol, že býva u syna v dvojizbovom rodinnom dome bezplatne, kde v súčasnosti býva aj synova priateľka so synom. Jeho syn mu vypomáha finančnými prostriedkami, aby čiastočne kryl podlžnosti, ktoré mala splácať v polovici aj matka dieťaťa. Dom, na ktorý si v priebehu manželstva s matkou dieťaťa vzali hypotéku a stavebné pôžičky, je predmetom zrušenia podielového spoluvlastníctva. V predmetnom dome pritom býva matka s maloletou V.. Uvádzané pôžičky spláca iba on napriek tomu, že matka dieťaťa bola zaviazaná sa spolupodieľať na splácaní týchto pôžičiek v polovici, čo však doposiaľ neurobila. V súčasnosti mu dlží asi 16.000 eur na nevyplatených splátkach. Pri vzatí úveru zo N. bol pritom založený byt jeho 76 ročnej matky až do splatenia poslednej splátky pôžičky. Pokiaľ ide o auto značky V. Y., rok výroby XXXX, toto matka dieťaťa užívala 11 rokov až do mája 2017, kedy zistil, že nie je zaplatené zákonné ročné poistenie, čím sa cítil ohrozený a tak jej auto zničené a poškodené odobral. Auto nemohol používať na taxikárčenie v danom roku 2013, keďže bolo podľa vtedy platného zákona č. XX/XXXX Z. z. nepoužiteľné pre účely podnikania taxislužby. Tvrdenie kolíznej opatrovníčky, že taxikári v Y. zarábajú v priemere 700 až 800 eur mesačne považuje za irelevantné, keďže nebolo podložené žiadnymi dôkazmi. Navyiac, on je zamestnancom spoločnosti M., s.r.o. a auto, ktoré používa je vo vlastníctve zamestnávateľa, potom nie je možné, aby mal príjem v takej výške, ako uvádza kolízna opatrovníčka. Podľa jeho názoru sa matka dieťaťa účelovo vyhýba práci, čo je preukázateľné, je 10 rokov nezamestnaná, nie je vedená na úrade práce a nepoberá ani invalidný dôchodok. Matka dieťaťa sa vyhovára na sluchové postihnutie, pričom predložené lekárske správy už použila v konaní o určenie príspevku rozvedeného manžela, v ktorom žiadala sumu 300 eur, tento návrh jej bol zamietnutý. Nakoľko už v roku 2013 mala matka dieťaťa sluchové postihnutie 90% a 87% je toho názoru, že už v tom čase mala vzhľadom na tak závažné ochorenie nárok na plný invalidný dôchodok. Prečo sa tak nestalo dáva na zváženie súdu. Hoci má matka uvádzané postihnutie sluchu, používa v plnom rozsahu mobilný telefón a dokonca aj osobný automobil, ktorý nie je označený ako vozidlo pre sluchovo postihnutého, čím podľa jeho názoru ohrozuje cestnú premávku a ich maloletú dcéru. Dodal, že matka dieťaťa zlyhala pri výchove všetkých svojich detí, z predchádzajúcich vzťahov má dve deti, o ktoré sa starali jej rodičia, jeden syn je vo výkone trestu odňatia slobody, dcéru v troch rokoch veku nechala na výchovu a opateru vtedajšiemu partnerovi. Dôkazom toho, že sa dostatočne nestará ani o maloletú V. je aj to, že v siedmom ročníku základnej školy prepadla a musela opakovať triedu. Nepovažuje za dôvodné tvrdenie matky dieťaťa, že maloletá prepadla z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov na doučovanie, keď sa dcére mohla venovať aj matka, ktorá má stredné odborné vzdelanie s maturitou a je nezamestnaná. On sám navrhol dcére, že jej zabezpečí doučovanie, ale dcéra to odmietla s tým, že mama si to nepraže.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť.

5. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie správne posudzoval vec v zmysle ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Citované zákonné ustanovenie však nesprávne aplikoval na skutkové okolnosti majúce význam pre zmenu súdneho rozhodnutia o výživnom.

6. Hmotnoprávnou podmienkou toho, aby súd mohol o veci opakovane rozhodnúť, je zmena pomerov. V zmysle judikatúry je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného. Dôvodom na zmenu vyživovacej povinnosti však môže byť iba skutočnosť, že sa zmena závažnejším spôsobom prejaví v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia rozsudku. Nestačí iba úvaha súdu o tom, že je doterajšie výživné neprimerané. Pokiaľ by súd nemal za preukázanú zmenu pomerov a rozhodol by o zmene výšky vyživovacej povinnosti, išlo by vlastne o

neprípustné preskúvanie a reparáciu právoplatného súdneho rozhodnutia. Pri rozhodovaní o zmene výšky výživného treba porovnať okolnosti dôležité pre určenie výživného tak v čase skoršieho, ako aj nového rozhodnutia, a to na základe spoľahlivých a úplných výsledkov dokazovania. Je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného. Tieto sa však môžu stať dôvodom na zmenu vyživovacej povinnosti iba vtedy, keď sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia rozsudku.

7. Zmena pomerov môže byť odôvodnená buď subjektívne - okolnosťami na strane povinného, resp. okolnosťami na strane oprávneného alebo objektívne - vývojom životných nákladov v zmysle § 78 ods. 3 Zákona o rodine. Na strane povinného môže byť takouto zmenou strata zamestnania, dlhodobá práceneschopnosť, vznik novej vyživovacej povinnosti, zhoršenie majetkových pomerov a podobne. Na strane oprávneného sú týmito okolnosťami napríklad nadobudnutie čiastočnej alebo úplnej schopnosti živiť sa sám, zmena potrieb u školopovinných detí, zmena majetkových pomerov a podobne. Až v prípade, ak má súd za preukázané, že sa pomery účastníkov zmenili, môže rozhodnúť o zmene výšky vyživovacej povinnosti. Zmeniť výšku výživného (alebo vyživovaciu povinnosť úplne zrušiť) je možné najskôr od času, keď došlo k zmene pomerov.

8. V predmetnej veci súd prvej inštancie pri posudzovaní zmeny odôvodnených potrieb na strane maloletej správne konštatoval, že maloletá je od posledného rozhodnutia súdu o úprave vyživovacej povinnosti, a to rozsudkom Okresného súdu Trenčín, č. k. 31P/312/2011-26 zo dňa 12.01.2012, ktorým bola otcovi dieťaťa na základe schválenej rodičovskej dohody zvýšená vyživovacia povinnosť na sumu 300 eur mesačne, vekovo staršia, keď v čase posledného rozhodovania o výživnom mala 8 rokov a bola žiačkou 2. ročníka ZŠ. V súčasnosti je žiačkou 8. ročníka ZŠ, kvôli slabším výsledkom v matematike navštevovala doučovanie v dĺžke jedného roka, náklady ktorého hradila matka. Maloletá navštevuje klub, kde sa stará o kone, s čím nemá žiadne výdavky. Matka dieťaťa je naďalej nezamestnaná, nie je evidovaná na úrade práce, nepoberá žiadne sociálne dávky, na dieťa sú jej vyplácané prídavky na dieťa. Z výsledkov vykonaného dokazovania je zrejmé, že matka dieťaťa je konateľkou a spoločnicou obchodnej spoločnosti S. Y. s výškou vkladu 6 640 eur a taktiež je spoločnicou spoločnosti F., s.r.o. s výškou vkladu 5 312 eur. Matka býva naďalej s maloletou dcérou v rodinnom dome, ktorý patril do BSM, pričom v súčasnosti je už podaný návrh otca na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k tomuto domu.

9. Pri rozhodovaní o výživnom je nevyhnutné prihliadať nielen na rast odôvodnených potrieb na strane oprávnenej osoby, ale aj na to, aké sú možnosti a schopnosti osoby povinnej, v danom prípade otca maloletého dieťaťa, v akej výške potom tieto možnosti a schopnosti umožňujú výživné plniť.

10. V súvislosti s osobnými a zárobkovými pomermi otca dieťaťa konštatoval súd prvej inštancie, že ku dňu 03.12.2013 otec ukončil živnostenské podnikania v oblasti taxikárskych služieb, a to z dôvodu nízkych ziskov, následkom čoho nevládal splácať ani splátky za auto a toto auto bolo vrátené lízingovej spoločnosti. Od 04.12.2013 sa otec zamestnal v spoločnosti M., s.r.o., ktorej konateľom a spoločníkom je jeho syn, v ktorej podľa predložených dokladov jeho čistý mesačný zárobok predstavuje sumu 374 eur. Otec dieťaťa býva v dome u svojho syna, pričom za bývanie mu neuhrádza žiadnu sumu. Otec platí hypotéku na spoločný dom s matkou vo výške 208 eur mesačne, ďalej platí stavebné sporenie v sume 33 eur mesačne, na základe rozsudku bol spolu s matkou zaviazaný zaplatiť dlh voči K. v sume 1.578,44 eur s príslušenstvom, ktorý im bolo povolené splácať v mesačných splátkach po 180 eur, pričom polovica dlžnej sumy je uhradená za otca dieťaťa prostredníctvom ručiteľa. Dlh lízingovej spoločnosti z titulu lízingových splátok, v sume 250 eur mesačne spláca za otca jeho syn. Výživné v sume 300 eur mesačne otec dieťaťa platil do novembra 2016 (keď v októbri 2016 podal návrh na zníženie výživného), odvtedy platí výživné v nepravidelných čiastkach, pričom za neplnenie vyživovacej povinnosti bol odsúdený trestným rozkazom na podmienkový trest odňatia slobody, voči ktorému trestnému rozkazu podal sťažnosť (správne odpor).

11. Takto zistené osobné, zárobkové a majetkové pomery otca podľa názoru odvolacieho súdu dávajú odvolaciemu súdu dostatočný podklad pre záver o tom, že výživné na maloletú V. je opodstatnené znížiť, avšak odvolací súd sa nestotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, pokiaľ výživné na maloletú znížil zo sumy 300 eur na sumu 150 eur mesačne. Zohľadniac všetky uvádzané skutočnosti, odvolací súd považoval za primerané tak potrebám maloletého dieťaťa, ale aj možnostiam a schopnostiam otca, znížiť vyživovaciu povinnosť otca na sumu 180 eur mesačne, v zhode aj s návrhom kolízneho opatrovníka.

12. Pri určovaní výživného, a to aj jeho zvýšení alebo znížení je vždy nutné prihliadať na to, že plnenie vyživovacej povinnosti je základnou povinnosťou rodičov, že deti sa majú podieľať na životnej úrovni svojich rodičov a že každý z rodičov má vyvinúť všetky svoje možnosti a schopnosti na to, aby si

plnil vyživovaciu povinnosť, ktorá je prostriedkom na zabezpečenie rozvoja dieťaťa a jeho budúceho povolania.

13. I keď je nepochybné, že došlo k zmene pomerov u otca dieťaťa, ktorý ešte v decembri 2013 zrušil živnostenské oprávnenie, zamestnal sa u svojho syna ako taxikár s vykazovaným čistým mesačným zárobkom 374 eur, tento príjem otcovi dieťaťa nemôže reálne postačovať na krytie všetkých uvádzaných výdavkov, ktoré pravidelne hradí (ak mu prípadne s platením nevypomáhajú príbuzní). Na druhej strane odvolací súd sa nestotožňuje s názorom kolízneho opatrovníka a aj matky, pokiaľ v konaní tvrdili, že príjem taxikárov v meste Y. je v rozpätí od 700 do 800 eur a z takejto príjmu otca mal súd vychádzať. Takýto príjem je zrejme reálny u živnostníkov - taxikárov a nie pokiaľ sú zamestnancami taxikárskej firmy.

14. Berúc v úvahu uvedené skutočnosti i keď sa situácia otca dieťaťa od posledného rozhodnutia o výživnom zhoršila a za danej situácie už nie je schopný platiť výživné na maloletú V. vo výške 300 eur mesačne, odvolací súd v zmysle ust. § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a znížil otcovi vyživovaciu povinnosť na maloletú V. zo sumy 300 eur mesačne na sumu 180 eur mesačne s účinnosťou od 01.11.2016 odkedy o zníženie výživného aj otec žiadal, keď takto znížené výživné odvolací súd považoval za primerané potrebám dieťaťa vo veku 14,5 roka, ale aj uvádzaným schopnostiam a možnostiam otca dieťaťa, ktorý má iba túto vyživovaciu povinnosť k dieťaťu.

15. Matkou uvádzané námietky ohľadne nedostatočného zohľadnenie jej zdravotného stavu a sťaženej situácii sa zamestnať nemôžu mať v danom prípade vplyv na vyživovaciu povinnosť otca, keď aj podľa názoru odvolacieho súdu matka musí vyvinúť väčšie úsilie na nájdenie si vhodného zamestnania a aj pri svojom čiastočnom hendikepe, keďže aj ona má vyživovaciu povinnosť k svojej dcére. Na druhej strane bez povšimnutia odvolacieho súdu nezostalo ani skutkové zistenie súdu prvej inštancie, že matka je evidovaná ako spoločníka v dvoch firmách (v jednej firme je aj výlučnou konateľkou), do ktorých firiem vložila nemalé prostriedky, pričom podľa správy z daňového úradu uvedené subjekty nepodali za rok 2016 daňové priznanie.

16. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 CMP a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu nárok. V mimosporových konaniach platí zásada, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ktoré si v konaní platil (§ 49 CMP). Každý z účastníkov si teda sám znáša trovy, ktoré v konaní platil.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu podľa § 370 a nasledujúce CMP.